

En alles bleef bij het oude

(The Understanding)

Toneelspel in twee bedrijven (vijf taferelen)

door

ANGELA HUTH

vertaling

Otto Plat

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EN ALLES BLEEF BIJ HET OUDE – THE UNDERSTANDING** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANGELA HUTH** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN

EVA

LYDIA)
) haar zusters
ACTON)

LEONARD, haar echtgenoot

KATE

Eva, Lydia, Acton en Leonard zijn allen tussen de 65 en 75 jaar, Kate is 18 jaar

Plaats van handeling:

de woonkamer in het huis van Leonard en Eva in Londen

Eerste bedrijf

1^e tafereel: op een middag in oktober

2^e tafereel: een maand later

Tweede bedrijf

1^e tafereel: op een middag, vier maanden later

2^e tafereel: dezelfde avond laat

3^e tafereel: de volgende ochtend

THE UNDERSTANDING
by
ANGELA HUTH

EERSTE BEDRIJF

1^e tafereel

Het toneel stelt voor de woonkamer in het huis van Leonard en Eva. De kamer is eertijds onmiskenbaar ingericht in de voorname stijl, die in Engeland ten tijde van Edward VII in zwang is gekomen. In de loop der jaren is daarnaast een bonte verzameling ontstaan van beeldjes, snuisterijen, wandversiering, lampen, boeken etc. Noodzakelijk zijn in elk geval: een bank, enkele fauteuils, waaronder een waaierfauteuil, een salontafel, een stoel met een rechte rugleuning, een bureau met een stoel, een voetenbankje, een grammofoon met platen en een tafel met karaffen, flessen en glazen. Voor het hoge venster hangen majestueuze gordijnen, die nu echter vaal zijn geworden.

Het is een middag in oktober. Als het doek opgaat, zit Acton in de waaierstoel te borduren. Haar rode haar glanst in het licht van de namiddagzon, die door het raam naar binnen valt. Eva en Lydia zitten naast elkaar op de bank. Tegenover hen, en tegelijkertijd tegenover de imposante schoorsteenmantel, staat een stoel met een rechte rugleuning, die daar kennelijk is klaar gezet. Lydia is zichtbaar uit haar humeur, Eva is gespannen. Er hangt een sfeer van nerveuze afwachting.

LYDIA: Ben je ook niet bang, dat ze zich niet erg op haar gemak zal voelen, zo recht tegenover de schoorsteen?

EVA: Als ze al uit haar evenwicht raakt bij het zien van een schoorsteenmantel, is ze niet het meisje dat we zoeken, hm? *(staat, op en schuift de stoel vinnig een eindje opzij)* Voel je je zo gelukkiger?

LYDIA: Ik voel me niet gelukkig met de hele onderneming, dat wéét je! Het is belachelijk! En volkomen overbodig. Bovendien... je zei, dat ze rood haar heeft.

EVA: Ja ... Prachtig rood haar.

LYDIA: altijd betrouwbaar.

EVA: Mogelijk. *(kijkt Acton en Lydia beurtelings aan)* Jullie kunnen het gesprek maar beter aan mij overlaten, als jullie het niet erg vinden.

ACTON: Natuurlijk.

EVA: We zouden het kind maar in de war maken met onze verschillende opvattingen over haar taak.

LYDIA: Ik denk, dat ze door het hele idee al genoeg in de war zal zijn.

EVA: Onzin, Lydia. Jij durft er nooit op te vertrouwen, dat de dingen soms veel beter uitpakken dan je verwacht. Geen wonder, dat jij altijd doodmoe bent, want je valt van de ene verbazing in de andere.

LYDIA: Op onze leeftijd moet je niet meer gaan veranderen...

EVA: In al die jaren zijn mijn plannetjes heel vaak een succes geworden, maar jij voorzag altijd allerlei moeilijkheden.

ACTON: *(tot Lydia)* We zouden eigenlijk best wat hulp kunnen gebruiken... En jij zou toch graag een beetje morele steun willen hebben bij het maken van je beroemde puddingen?

EVA: Precies. Onze verstandige Acton is het er mee eens, dat we een Meisje voor Alles nodig hebben, zodat wij ons niet meer hoeven te bemoeien met de dingen van alledag. *(pauze; glimlacht nadenkend)* Een Meisje voor Alles... Toen ik die advertentie zag, dacht ik: "Wat is in 's hemelsnaam een Meisje voor Alles...? Zou dat misschien zijn, wat wij zoeken?"

LYDIA: Je hebt tot dusver erg geheimzinnig over haar gedaan.

EVA: Ik wilde eerst alléén met haar praten.

LYDIA: Waar heb je haar gesproken? Zeker in een of andere kroeg?

EVA: *(scherp)* Ik heb haar gesproken op een plaats, waar een meisje van haar leeftijd zich op haar gemak voelt. *(Lydia snuift)*

EVA: Ik mag haar wel. Jullie kunnen je gedachten erover laten gaan en als ze weg is, zullen we erover stemmen.

LYDIA: Laten we hopen, dat Leonard dan nog even wegblijft.

EVA: Gezien zijn plichtsgevoel hoeven we hem zeker niet vóór het eten te verwachten.

ACTON: We hadden met hem mee moeten gaan.

EVA: Onzin. *(ruimt het een en ander op, schikt de kussens op de bank etc.)*

LYDIA: Hou je toch kalm, Eva ... Denk om je bloeddruk!

EVA: Mijn bloeddruk is uitstekend. Maar ik heb wel een pijn gek regen.

ACTON: *(zucht)* Eva, ga zitten ... In elk geval tot ze er is. *(Eva zakt, ondanks zichzelf, uitgeput neer op de bank)*

LYDIA: *(vriendelijk)* En maak je over de thee geen zorgen. Bemoei jij je alleen maar met de zakelijke kant, dan doe ik de thee.

EVA: Dat is lief van je, Lydia. Maar laten we voor deze ene keer niet het Worcester servies gebruiken. Neem die bekers. Ik denk, dat ze zich meer thuis zal voelen met een beker ...

LYDIA: *(ongelovig)* Békers voor de thee? *(de deur gaat open en Leonard komt op, gekleed in jacquet met zwarte das en zwarte hoge hoed)*

EVA: O God, Leonard ... Wat kom jij nou ongelegen ... *(Acton kijkt op)*

LEONARD: *(neemt zijn hoed af)* Spijt me ontzettend, als ik jullie stoor. Kon mijn sleutels niet vinden, de taxichauffeur kon de kerk niet vinden ... Rampzalige middag ... Waarom staat die stoel daar? *(verschuift de stoel naar de plaats waar hij gewoonlijk staat)*

EVA: Bemoei je er asjeblieft niet mee. *(schuift de stoel terug)* We verwachten elk ogenblik bezoek. We hadden opzettelijk afgesproken op een middag dat jij niet thuis zou zijn... om juffrouw Amble niet af te schrikken.

LEONARD: O, juist, ja ... De dominee wist eigenlijk niet veel over die arme Angus te vertellen. Ik bedoel, hij heeft tijdens zijn leven verdomme zoveel over zichzelf gepraat, dat er vrijwel niks meer te zeggen viel.

ACTON: En je kunt vanaf een preekstoel bezwaarlijk een paar van zijn dubieuze grapjes ten beste geven ...

EVA: Ik kan me niet eens meer herinneren, hoe hij eruitzag, vóór hij die tic had. En zijn huis in Ascot had hij ook niet mee.

LEONARD: Eva, asjeblieft ... Hij ligt nog geen uur onder de aarde...

EVA: Het is altijd mijn gewoonte geweest om over de overledenen onmiddellijk eerlijk mijn mening te zeggen. Als je dat niet doet, gaat het sentiment op de loop met je geheugen.

LEONARD: Er waren heel wat mensen om hem de laatste eer te bewijzen.

LYDIA: Als je er nu toch bent, kun je beter gaan zitten, Leonard.

LEONARD: *(gaat verstrooid zitten in de stoel die klaar staat voor het bezoek)* Iemand mijn vest gezien? *(staat op en trekt zijn jacquet uit)* Ja, heel veel mensen hebben hem de laatste eer bewezen. Sommigen had ik in jaren niet gezien. *(intussen is Acton opgestaan en heeft een scharlakenrood mouwvest gepakt, dat over de leuning van haar stoel hing en geeft het aan Leonard. Zij hangt het jacquet over een stoelleuning en legt de hoed op het bureau)*

LEONARD: Ah, dank je, Acton.

EVA: Het is net zoiets als naar de kerk gaan met Kerstmis, vind ik. Een uurtje min of meer gedwongen herdenken en als ze buiten komen, voelen ze zich een stuk beter. Weet je nog... bij de begrafenis van Howard, Lydia? Zoveel vrienden en vijanden had ik sinds je trouwen niet bij elkaar gezien... En ze voelden zich allemaal even onbehaaglijk.

LYDIA: Wij hebben van onze trouwdag genoten! *(Leonard lacht en Lydia verstijft)*

EVA: *(negeert de reactie van Lydia en monstert het vest van Leonard)* Leonard, vind je, dat dat kan ...? Nu, vanmiddag ...? Die kleur?

LEONARD: Geloof niet, dat hij zich er aan gestoord kleur als die ouwe wagen van hem.

LYDIA: Die afschuwelijke oude wagen! Daar hoeven nooit meer tegen aan te kijken!

LEONARD: Hij hield van die wagen.

ACTON: Hij heeft er nooit panne mee gehad.

LEONARD: *(na een pauze)* Wie verwachten jullie?

ACTON: We hebben eindelijk een aardig jong meisje gevonden.

LYDIA: Eva heeft haar gevonden.

EVA: Precies wat we zochten.

LEONARD: *(vaagjes; is er niet bij met zijn gedachten)* Weet ze, wat er van haar verwacht wordt?

EVA: In ons eerste gesprek heb ik haar een indruk gegeven ... Ik zal straks de bijzonderheden met haar bespreken. Ze zou kunnen beginnen de keuken opnieuw in te richten.

LYDIA: Degenen die de keuken al jaren gebruiken, zijn met de inrichting volkomen tevreden.

LEONARD: *(tot Lydia; meevoelend)* Het hoeven toch niet onmiddellijk zulke ingrijpende veranderingen te zijn? Maar moet er geen thee gezet worden voor dat meisje? Ik heb trouwens ook wel trek. *(na een pauze)* Arme Angus.

LYDIA: *(op haar beurt meevoelend)* Hij was een energiek man.

EVA: Hij was overal tegelijk.

LEONARD: Hij heeft heel wat vrouwen gekend in zijn tijd. En hij was ze allemaal trouw.

EVA: Hij was wreed in zijn trouw, want hij liet ze niet meer los!

LEONARD: Zo is het wel genoeg, als iemand net begraven is, Eva. Asjeblijft ...

EVA: *(staat op)* Goed. We gaan voor je thee zorgen. *(Eva en Lydia af)*

LEONARD: *(met zijn rug naar Acton, bijna tot zichzelf)* Die keer dat ik mijn arm gebroken had... Toen heeft hij me de hele weg tegen die rots op naar boven gesleept... En hij was veel kleiner dan ik ... *(draait zich om)* Acton, Acton! Ik moet je een geheim vertellen!

ACTON: Ik weet het! Ik weet het al!

LEONARD: Het is waar! Hij heeft hem aan me nagelaten.

ACTON: De auto?

LEONARD: *(knikt)* Ze zullen er hier niet enthousiast over zijn. Ik moet er eens goed over denken, hoe ik het ze zal vertellen.

ACTON: Maar dat is heerlijk! Had je maar veel eerder zo'n fantastische wagen gehad ...

LEONARD: Het is vreemd, Acton, maar nou Angus dood is, realiseer ik me, dat ik eigenlijk helemaal geen man ben voor een Daimier. Dat

ben ik diep in mijn hart ook nooit geweest. Wat heb ik in 's hemelsnaam al die jaren gedaan? Ik heb jullie heel statig rondgereden, terwijl ik alle moeite deed om te voorkomen, dat de plaid bij een bocht van Eva's knieën zou glijden. Nou ben ik aan een sportwagen toe! Nou wil ik wel eens hard rijden! *(na een pauze)* Maar Eva zal het nooit goedvinden, denk je wel?

ACTON: Ik betwijfel het.

LEONARD: En jij?

ACTON: Bedoel je, als ik in Eva's plaats was? Of gewoon, of ik het goed zou vinden?

LEONARD: Zou jij het goedvinden?

ACTON: *(nadenkend)* Je zult er even aan moeten wennen, maar ik denk, dat je er dan heel goed mee overweg kunt.

LEONARD: O, mijn lieve Acton. Ik wist, dat je zo zou reageren. Maar de anderen zal ik het voorlopig nog maar niet vertellen.

ACTON: Maar Leonard! Daar komen ze onmiddellijk achter. Een wagen met die kleur ...

LEONARD: We gaan samen een ritje maken, zonder dat ze het weten... Alleen maar heen en terug naar Windsor.

ACTON: Ik bedoel, je kunt hem moeilijk verbergen.

LEONARD: O, Lydia komt er zeker achter. *(lacht even)* "Echt een poenige wagen", hoor ik haar al zeggen. *(na een pauze)* Ze heeft al die jaren niks gehad om haar neus in te steken.

ACTON: Ze zal ervan genieten!

LEONARD: Precies.

ACTON: Ik vind, dat je haar dat moet gunnen.

LEONARD: Dat doe ik, dat doe ik ook ... Ik heb een heleboel plannen. Maar eerst gaan we samen een proefritje maken. En dan gaan we picknicken, op een mooi plekje ergens aan de Thames. Zou je dat willen, Acton? *(na een pauze)* Ter nagedachtenis aan Angus. Hij zou het fijn gevonden hebben als wij plezier hadden.

ACTON: Natuurlijk wil ik dat! Dan nemen we ganzenpaté mee, daar hield hij zo van... ter nagedachten is.

LEONARD: *(gaat blij naar Acton en legt even zijn hand op haar wang)* Toen ik naar zijn kist stond te kijken, moest ik ineens terugdenken aan die avond dat we voor het eerst bij jullie op bezoek waren en we met zijn allen om de piano stonden... jullie drieën, Angus en ik. Het was op een avond in mei ... als ik het wel heb. De kamer stond vol seringen en je vader rookte een sigaar. En jullie zongen zo mooi.

ACTON: Het was niet om aan te horen!

LEONARD: Misschien. Maar als ik er aan terugdenk, was het heel mooi. *(komt terug tot de realiteit en ziet er plotseling zorgelijk uit)*

ACTON: *(na een pauze)* Je ziet er moe uit. Dat komt door dat vest.

LEONARD: Ik ben niet moe. De dood van een goeie vriend brengt je in een merkwaardige gemoedsstemming. Ja, natuurlijk niet op een prettige manier ... Het komt door de verhoogde productie van adrenaline, waardoor je bloed sneller gaat stromen. En het is de voorbode van de melancholie, die onvermijdelijk moet volgen. *(glimlacht)* Ik zal mijn best doen, in de komende dagen niet te chagrijnig te zijn.

ACTON: Dan zal ik vragen, of ze een beetje opschieten met de thee.

LEONARD: Nee, nee, blijf hier... Ik vind het fijn, als je hier bent...
Schenk een glas cognac voor me in, wil je?

ACTON: loopt naar de tafel met flessen en schenkt een glas cognac in.

LEONARD: Morgen is het donderdag... Het zal de eerste keer zijn sinds jaren, dat ik niet met Angus ga lunchen.

ACTON: Dan gaan wij morgen picknicken. *(naar hem toe en geeft hem het glas cognac)*

LEONARD: Dank je, Acton. Ja, heel graag, weer of geen weer. *(achter zijn de stemmen hoorbaar van Eva en die Kate begroeten)*

LEONARD: Het plannetje met dat meisje... Dat wordt natuurlijk niks, hm?

ACTON: Loopt het met de plannetjes van Eva ooit, zoals zij het bedoeld heeft? *(Eva komt op, gevolgd door Kate Amble. Daarachter komt Lydia met een blad, waarop een heel fijn Chinees theeservies staat, een aantal bekertjes in plaats van kopjes, en een schaal sandwiches; zij zet het blad op de tafel. Kate heeft vlammend rood haar en draagt een oude spijkerbroek en een van de rommelmarkt afkomstige fluwelen mantel, waar een oude bontrand is aangenaaid. Ondanks haar uiterlijke kalmte lijkt zij in verwarring gebracht. Leonard draait zich in zijn stoel langzaam naar haar om. Haar aanblik geeft hem, onmerkbaar voor de anderen, een schok)*

EVA: Leonard, dit is Kate. Kate, dit is mijn man.

LEONARD: *(voor zich heen)* O, mijn God...! *(tot Kate)* Hoe maakt u het, juffrouw... Amble, geloof ik, is het niet?

KATE: Hallo.

EVA: Mijn man is net terug van een begrafenis. En dit is mijn zuster Acton.

KATE: *(tot Acton)* Acton?

EVA: Vader was een groot bewonderaar van de Brontës. *(Kate is volslagen verbijsterd)*

ACTON: *(tot Kate)* Goedemiddag.

LEONARD: *(tot Kate, in verwarring)* Geef maar hier ... je mantel. Ik zal eh...

KATE: *(trekt haar mantel uit en geeft hem aan Leonard)* Dank u.
(Leonard loopt onzeker rond met de mantel over beide armen, alsof hij een vracht torst. Hij kan niet besluiten, waar hij hem zal neerleggen, hangt hem over de leuning van verscheidene stoelen, maar neemt hem er telkens weer af)

EVA: *(tot Kate)* Ga toch zitten.

KATE: Dank u. *(voelt zich niet op haar gemak, kijkt de kamer rond en gaat ten slotte op de bank zitten)*

EVA: Mooi. Lydia, schenk, jij thee in? Jij hebt een vastere hand dan ik.
(tot Kate) Een sandwich?

KATE: Wat zit erop?

EVA: We hebben een heerlijke Upper Ten salade.

LEONARD: *(loopt nog steeds rond met de mantel)* Hoe kunnen we verwachten, dat de democratie in dit land ooit een schijn van kans maakt, zo lang er zelfs klassenverschil bestaat tussen sandwiches?

LYDIA: Leonard, wat dóe je in 's hemelsnaam?

LEONARD: Ik probeer een plek te vinden voor die mantel.

LYDIA: Dat is toch waarachtig niet zo moeilijk? Leg hem gewoon ergens neer...

LEONARD: Je weet, dat ik het niet prettig vind, als er kleren rond slingeren.

ACTON: *(staat op)* Geef maar hier, Leonard.

EVA: *(tot Kate)* Mijn man heeft een veel te levendige fantasie. *(Acton neemt de mantel van Leonard aan, hangt hem over de stoel bij het bureau en gaat weer zitten)*

LEONARD: Ah, dank je wel, Acton ... *(gaat opgelucht naast Kate op de bank zitten; kijkt nog even naar de mantel)* Ja, daar hangt hij goed. Begrijp niet, waarom ik daar zelf niet op gekomen ben.

EVA: *(tot Kate)* Suiker?

KATE: Nee, dank u. *(tot Leonard)* Waarom vindt u het niet prettig, als er kleren rond slingeren?

LEONARD: O ... nou ... dat eh ...

KATE: Het doet mij àltijd denken aan een lijk.

LEONARD: *(zacht)* Hé, dat is merkwaardig ...

EVA: *(tot Kate)* Mijn man is naar een begrafenis geweest.

LYDIA: Hij is nog met zijn gedachten bij de overledene.

KATE: Bij ons in de straat gaan ze ook allemaal dood. Alleen gisteren zijn er al drie afgevoerd... Door die chrysanten krijg je altijd enorme verkeersopstoppingen, zegt Pap.

LEONARD: O ja? Werkelijk? Waar woon je?

KATE: In Epsom.

LYDIA: Ah! Dat was de lievelingsrenbaan van Howard.

LEONARD: Ben er nooit geweest.

LYDIA: De Voorjaarsrennen sloegen we nooit over, weet je nog, Acton?
(tot Kate) Zoals mijn man de verrekijker hanteerde... gewoon geniaal!
Tegen de tijd dat ik ze in het oog kreeg, waren de rennen al voorbij...
(na een pauze) Geniaal met de verrekijker...

KATE: (kijkt Lydia aan zonder haar te begrijpen en wendt zich dan tot LEONARD; wijst op zijn jacquet en zijn hoge hoed) Bent u zo naar de begrafenis geweest?

LEONARD: (met een glimlachje) Ja, inderdaad. Dat is net zoiets als met die sandwiches.

KATE: (kijkt nog steeds naar het jacquet en de hoge hoed) Pap zegt, dat er op het ogenblik een heleboel gaan.

LEONARD: O ja?

EVA: Wàt gaan?

KATE: Dood.

EVA: (probeert haar irritatie te verbergen) Zullen we nu eens ter zake komen? (tot Kate) Ik heb je in ons vorige gesprek geprobeerd duidelijk te maken...

KATE: U had het over huishoudelijke hulp...

LYDIA: Naar mijn mening kunnen we het uitstekend zonder hulp af!

EVA: Lydia ...! (tot Kate) De zaak is ... wij hebben allemaal een heel druk leven ...

LEONARD: Daar ben ik me niet van bewust ...

EVA: Mijn zusters en ik zijn voortdurend bezig met acties om geld in te zamelen voor liefdadige doeleinden en dergelijke.

LEONARD: (tot Kate, glimlachend) Ik heb het vrij druk met het uitschrijven van cheques, dat begrijp je.

EVA: (geprikeld, maar tracht zich te beheersen) En zodoende komt bij ons de huishoudelijke kant nogal eens in het gedrang.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto